

עמ"ת 25683/01/18 - מחמוד קולג'ו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

עמ"ת 18-01-25683 קולג'ו נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט גרשון גונטובסקי
העוורר מחמוד קולג'ו
ע"י ב"כ עו"ד דמיטרי אניקין
נגד מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פינצי אלינה
המשיבת

החלטה

לפני עירע על החלטת בית המשפט קמא (כב' השופט יהב), שדחה את טענת העורר בדבר אי קיומן של ראיות לכוארה בקשר לעבירות הנהיגה בזמן פסילה, והורה על הצבעתו במעצר בית ליל.

1. נגד העורר הוגש כתוב אישום לבית המשפט לתעבורה בתל-אביב-יפו.

על פי כתוב האישום ביום 15.12.17 (בשעה 02:50 בלילה) נהג העורר ברכב וגעץ על-ידי שוטרים לביקורת. והנה, מהבדיקה שנערכה לו עללה כי נהג בהיותו שיכור ותחת השפעת משקאות משכרים; אך בכך לא די. על פי הטענה, העורר נהג שעה שרישון הנהיגה שלו נפסל. כך, ביום 19.12.11 ניתן גזר דין בעניינו בבית המשפט לתעבורה, בו נפסל מלהחזיק רישון הנהיגה לתקופה בת 30 חודשים. גזר הדין ניתן בהיעדרו. דבר הפסילה הודיע לו ביום 21.9.16 על ידי שוטר שעצר אותו בעודו נהוג. מכאן, לשיטת המאשמה, נהג העורר בעוד הפסילה בתוקף. בנוסף, הוא נהג ללא רישון הנהיגה תקף, ללא ביטוח ולא רישון רכב תקף.

על רקע כל אלה נאשם העורר בהנrigה ללא רישון הנהיגה; בהנrigה ברכב ללא ביטוח; בהנrigה בהיותו שיכור; בהנrigה בזמן פסילה; ובכך שרישון הרכב שלו פקע בתקופה העולה על שנה.

לצד כתוב האישום בבקשת המשيبة לעזרת העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. היא הצבעה על כך שהעורר נסע כಚמות האלכוהול שנמדזה אצליו היא גבוהה יותר; בנוסף הוא צבר לחובתו 3 הרשעות תעבורה קודומות ובهنנה היגה בשכרות ונחיגה ללא רישון הנהיגה תקף (בשנים 2011 ו- 2008). בחירתו לא להתייצב לדויונים בעניינו, והאופן בו נהג מסכנים את הציבור באופן ברור; ומכאן שיש לעצרו.

2. בדין בבקשת המעצר ציין העורר כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכוארה למעט בסוגיות הנהיגה בזמן פסילה. לשיטתו, מי שהינו בלתי מורשה הנהיגה כרישונו נפסל בבית המשפט, פטור מהפקחת רישון הנהיגה או חלוף רישון, ויש

למנות את הפסילה מיום מתן גזר הדין בעניינו, ולא ממועד ההפקדה או כל מועד אחר, אלא אם צוין אחרת בגזר הדין. לפיכך, מניין 30 חודשי הפסילה חלף זה מכבר, שכן גזר הדין שהטיל אותה ניתן בשנת 2011. לשיטתו, נמצא אףօה שהעליה המרכזית למעצרו, נהיגה תחת פסילה, לא מתקיימת. לא נשקפת מהעורר מסוכנות המצדיקה את מעצרו או את הצבתו בחלופת מעצר. העורר הוא בעל רישיון נהיגה טורקי, וקיים הבדל בין מי שהינו בלתי מורשה נהוג, שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה בכל מדינה, לבין מי שהוא בעל רישיון נהיגה זה.

בית המשפט קמא (כב' השופטת ענת יהב) דחה (ביום 17.12.17) את טענתו של העורר בעניין היעדר ראיות לכואורה נהיגה בפסילה. הוא פסק כי העורר היה צודק בטענתו לו היה נכון גזר דין שפטל אותו מלנהוג, ומניין החודשים היה חל מהמועד בו נודע לו על גזר הדין. אלא שהעורר לא נכח בבית הדין כששמע גזר דין, ולמעשה נודע לו על הפסילה ביום 21.9.16, עת הודיע לו זאת השוטר שעצר אותו. מכאן שקיימת עילת מעצר בעניינו. אשר למסוכנות הנשקפת ממנו, זו נלמדת מכלול הנטיות בעניינו לרבות עברו הפלילי והאופן בו נהג כشنען לביקורת. יחד עם זאת, נקבע כי ניתן לאין את המסוכנות בחלופת מעצר לפיה העורר ישאה במעצר בית ליל, בין השעות 20:00-05:30, תחת פיקוחה של מפקחת; וחלופת מעצר זו תובטח בנסיבות כספיות שונות, כמפורט בהחלטה.

3. על החלטה זו הוגש העורר שלפני.

העורר חזר על טענותיו, ובראשן הטענה כי לא נעברה על ידו עבירה של נהיגה בפסילה, שכן תקופת הפסילה חלה. בנוספַּה, הוא טען שהמגבלות שהוטלו עליו אין מידתיות, ולא היה מקום להורות על מעצר בית ליל, שהרי מבחינת שיקול המסוכנות אין הבדל ממשי בין מצב דברים בו יכול להסתובב מחוץ למקום מעצר הבית ביום לבין הלילה. המשיבה טענה כי דין העורר להידחות. כתוב האישום מיחס לעורר עבירות חמורות של נהיגה ללא רישיון נהיגה בשכבות; לחובתו עבר פלילי רלוונטי, ואת הטענה המשפטית של העורר ניתן היה לברר בהליך העיקרי. לעניין פרשנותו של העורר את הדין אין זה יתכן כי יכול על הנאשם עונש של פסילה ללא ידיעתו. لكن, יש למנות את מניין 30 החודשים מהיום בו נודע לעורר עליו, דהיינו משנת 2016.

4. לאחר שבנתתי את טענות הצדדים, ועינתי בחומר שלפני, נחה דעתני כי דין העורר להידחות.

5. לא אוכל לקבל את טענתו המשפטית של העורר לפיה תמה תקופת הפסילה שלו, כشنען ביום 17.12.15, וכיימת בעניין זה תשתיית ראייתית ברמה של ראיות לכואורה.

טענתו של העורר היא כי יש למנות את 30 חודשי הפסילה מיום מתן גזר דין (19.12.11) ומכאן שכואר נהג בשנת 2017 לא היה תחת פסילה. ואכן, סעיף 42(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] קובע כי "**פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזק רשות נהיגה לפי פקודה זו תחול ביום מתן גזר דין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת**". אלא בעניינו גזר דין ניתן בהיעדרו של העורר. הוא לא התקיים לדין בעניינו. ואילו האסמכתאות עליו נסמן העורר לביסוס טענתו, עוסקות כולן במקרים בהם היו הנהגים מודעים לעונש הפסילה שהוטל עליהם, או לפחות טענו כי היו מודעים לכך (כך היה ברע"פ 7431/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים; 2010), שם ערער המערער על גזר דין בעניינו, ומכאן שווודאי שהוא מודע למרכיב הפסילה שהוטל עליו); כך היה גם בעפ"ת 13-03-14527 איבקין נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים; 2013). באותו המקרה פסקה חברתי, כב' השופט חייםוביץ, כי אין חובת הפקדה של רישוין בנסיבות של בלתי מורשה נהיגה, אך המערער הצהיר כי קיבל את פסק הדין לידו מיד לאחר שניתן. "אם הוא מקבל עליו את הדין, אין הוא חייב לבצע כל פעולה, ובוודאי שאינו צריך להוכיח לבית המשפט בראיות, כי קיבל את גזר דין לידי על מנת שמנין הפסילה יתחל".) אין צורך להעמיק בנושא זה, שכן במסגרת החומר

הראיתי שבפני אין טענה כי העורר היה מודע לגזר הדין בעניינו משנת 2011. כך, שכונע策 לא העלה העורר כל טענה כי מילא אחר גזר הדין שהוטל עליו בשנת 2011 אלא אמר שהוא מצטער על כך שנגה, והוא עשה זאת כיוון שחבר שלו בקש ממנו לחתת אותו (ראו את דוח הקצין מיום 15.12.17). שאלת מודעותו של העורר לגזר דין שהוטל עליו בשנת 2011 תבהיר מן הסתם בהליך העיקרי. טענותו העקרונית של בא כוחו של העורר לפיה מניין 30 החודשים מתחילה לרוץ בין אם מודע העורר לגזר הדין ובין אם לאו אינה יכולה לעמוד. משמעותה כי נאשס יכול לא להתייצב להליכים בעניינו, לא לברר כלל מה גזר דין שהוטל עליו, וגם אם הוטל עליו עונש פסילה, להמשיך לנסוע כאלו לא אירע דבר, ומניין החודשים יזקף לטובתו בכל זאת. בכך, ישפר מצבם של אלה שלא מתיצבים לדינום בעניינם, ואינם מודעים כלל למרכיב הפסילה, יחסית לאלה שהתייצבו לדין בעניינם או שהיו מודעים לגזר הדין. זהה תוצאה אבסורדית, שאינה יכולה לעמוד.

ואפלו היה העורר טוען כי היה מודע לגזר הדין, ولكن אין תוקף לפסילה בעניינו, נראה שהוא עליון לנקיוט צעדים נגד הפסילה לאחר שנודע לו עליה. הרוי אין חולק שבאים 21.9.16 הודיע לו שוטר כי נאסר עליו לנוהג נוכח פסילה שהטיל עליו בית המשפט. הוטל עליו להפקיד תצהיר בעניין אי נהיגה, אך העורר נמנע מלעשוט זאת. לשיטת העורר בשנת 2016 כבר חלפה תקופת הפסילה, אלא שהעורר לא טען כי מילא אחר גזר דין שהוטל עליו בשנת 2011 ולא נקט בכלל צעד כדי לתקוף את עדמת המשטרה. על פניו במקרים שכאה אין זה ראוי להמתין ולתקוף את הדברים בתקיפה עקיפה, אלא יש להתכבד ולתקוף את הפסילה בתקיפה ישירה לאחר שנודע עליה (ראו והשו רע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 648, 637 (2000) "המידניות השיפוטית הרואה היא לעודד ביקורת שיפוטית בדרך של תקיפה ישירה. בהתאם לכך, ראוי שנาง הטוען כי צו הפסילה פגום מטעם זה או אחר, לרבות הפרה של זכות הטיעון, עליה טענה זאת בדרך של תקיפה ישירה, כפי שנקבע בפקודת התעבורה"). זאת לא נעשה. ב"כ העורר טוען כי יש להבחן בעניין זה בין פעולות בטילות מעיקרה (pivot) לבין-Cal הניתנות לביטול (voidable) אך לצורך הליך מעוצר, די בכל אלה כדי לבסס ראיות לכואורה לחובת העורר. חזקה על בא כוחו שלבן את הסוגיה המשפטית עד תום בהליך העיקרי.

על כך יש להוסיף את התנהלותו של העורר שכן משקפת מסוכנות מובהקת. הוא נהג ברכב בהיותו שיכור ללא רישיון נהיגה תקין, ללא רישיון רכב תקין ולא בטיחות. זאת שעה שלחוובתו עבר פלילי שהינו ותיק יחסית אך עדין רלוונטי. בנסיבות אלה צדק בית המשפט קמא כשמצא לנכון להטיל על העורר מגבלות בשעות הלילה דוקא, שאז המועדות לנסעה בשכרות גדולה יותר. המגבילות שהוטלו על העורר הן מידתיות, ולא מצאתו כל הצדקה להתערב בהן.

סוף דבר, העורר נדחה בזאת.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ח, 26 נואר 2018, בהעדר הצדדים.